

מקורות: משניות ע"א נ"ז - א"א נ"ג - (פרק י"א) - א"א נ"ג - א"א נ"ג

מלכים ב פרק ט

ומלשון הנביא קרא לאחד
מבני הנבואים ויאמר לו חזק מתוך קחך פה השמן הזה
במזרח וקח רמת גלעד וכתב בשמה דהאיש יהוא כן
והושפע בהנבואי וכתב והקמתו מתוך אחיו והביאת אותו
למורשתו וזלזלת פה השמן וניצתה על ראשו ויאמר
בהאמר יהוה משחתיך למלך איש ישראל ופתחת היד
מלכים ב

ונסתה ולא תסתה: וקח הנער הנער הנביא רמת גלעד:
ויבא והנה שני החילי השמים ויאמר רבם ל: אלוך השם
ויאמר יהוא אליו מלגו ויאמר אליו השם ונס ויבא
הפיתיה ויקח השמן אל ראשו ויאמר לו: ביהאמר יהוה
אלהי ישראל משחתיך למלך אל-עם יהוה אל-ישראל:
והכיתה את-פיהו את-אבן אויבך ונקמתו דמי עבדו הנביאים
ויבוי כל-עבדי יהוה מיד אויביל: ואבד כל-יבוי את-אבן
הכרתו לאחאב משתו בקור ועצור ועווב בישראל: ונתתי
את-יבוי את-אבן כבית ירבעם ויד-נגבט וכבית בעשא-כך
אחיה: ואת-אויביל יאכלו הכלבים במחלק ויהא ואין קבר
ופתת הידות ונס: ויהוא יצא אל-עברו אדניו ויאמר לו:
השלום מודע באי-המשעו יהוה אליו ויאמר אלהים את-נס
ידעתם את-האיש ואת-שאלו ויאמר יהוא שקר הגר-אם את-
ויהוא פזת ופזת אמר אליו לאמר פה-אמר יהוה משחתיך
למלך אל-ישראל:

מלכים ב פרק י

ויקבץ יהוא את-כל-העם ויאמר
אלהם אחאב עבד את-הבעל מעט יהוא עבדנו הרבה:
ועתה כל-רביאי הבעל פל-עבדיו וכל-לחניו קראו אלי איש
אל-יפקדו כל-יבוי גדול ללבעל פל-אשר יפקד לא יהיה ויהוא
עשה בעקפה למען ויאמר את-עבדו הבעל: ויאמר יהוא
קדשו ועדה לבעל ויקראו: וישלח יהוא פקדו אל-ישראל ויהוא
כל-עבדו הבעל ולא נשאר איש אשר לא-בא ויבאו ביות
הבעל וימלא בית-הבעל פה לפה: ויאמר לא-אשר על-
המלתחה הוצא לבוש לכל עבדי הבעל ויעאל להם המלבוש:
וימא יהוא ויהנה ביד-כב בית-הבעל ויאמר לעבדי הבעל
חפשו וראו פני-ישפה עמכם מעבדו יהוה מי אסקדני
הבעל לבושם: ויבאו לעשות וכתום ועליתו ויהוא שסדלו כחור
שמנים איש ויאמר האיש אשר-ימלא מדה-האשים אשר אין
מביא על-ידיכם נפשו תחת נפשו: ויהי ככלותו לעשות
העלה ויאמר יהוא להעום וישלשים באו-הכוס איש אל-יניא

ויכנס למהרר וישלכו העום והשלשים וילכו עדי-ער
בית-הבעל: ויעאו את-מצבות בית-הבעל וישפדו:
ויתלו את-מצבת הבעל ויתעו את-ביות הבעל וישחמו
למזבחות ערה-האום: וישמד יהוא את-הבעל בישראל וק
חטאי ירבעם ויד-נגבט אשר החטאי את-השארל לא-
סר יהוא מחתיהם עביל הדיב אשר ביות אל ויאמר
בהו:
ועשות הישר בעיני-ככל אשר בלכבי עשית לבית אחאב
בני רבעים וישבורך על-כפא ישראל ויהוא לא שבור ללכת
כתודת יהוה אל-ישראל בכל-לבבו לא סר מעל חטאות
ירבעם אשר החטאי את-ישראל:

שקל להרב חסדו אל ידו אבדו לרובת
שלה ולכעבה חמש ולמטקתה שלש
עשרה לנגדו רמא ולחישתו רמא מאו
ישקל ליה חסדו חסדא קמא קא מבבב
בבבל ואיסא ל' גומא עקבא דבי תהו
שקל ליה דהתא גרומא דבי דר רב
וימא דתא ליה דר מביתא אתא דר קא ולי
וימא דרמא ליה דר אל וימא דרמא לא
אשנה כיה שקל מנדא רמא כרדה אל
קבד איש רמא למנשה למקס סדא
קבד איש רמא למנשה דאמר רב יהודה
אמר לא קבד איש רמא למנשה רב רב
אמר עבד איש רמא למנשה וימא רמא
סדא מיע לא מיעו עבדי איש רמא
למנשה כ' מיעו רמא דכיה סדא רב
דהא אבד לא קבד איש רמא למנשה
דבון דכיה סדא רמא ליה קמא רמא רב
אמר יקבד איש רמא למנשה רבון דרבון
קבד לא סר חסדו רב רב רב רב רב רב
אמר לא יכנס לנגד הרבך לנגד אה שקל
שקל ברשות עבדו וימא עבדו רב רב
שקל את עבדו וימא רב רב רב רב רב רב
עקל

מלכים ב פרק טו
הנה פה חסדו רב
ויקבץ יהוא את כל העם ויאמר
אלהם אחאב עבד את הבעל מעט יהוא עבדנו הרבה:
ועתה כל רביאי הבעל פל עבדיו וכל לחניו קראו אלי איש
אל יפקדו כל יבוי גדול ללבעל פל אשר יפקד לא יהיה ויהוא
עשה בעקפה למען ויאמר את עבדו הבעל: ויאמר יהוא
קדשו ועדה לבעל ויקראו: וישלח יהוא פקדו אל ישראל ויהוא
כל עבדו הבעל ולא נשאר איש אשר לא בא ויבאו ביות
הבעל וימלא בית הבעל פה לפה: ויאמר לא אשר על
המלתחה הוצא לבוש לכל עבדי הבעל ויעאל להם המלבוש:
וימא יהוא ויהנה ביד כב בית הבעל ויאמר לעבדי הבעל
חפשו וראו פני ישפה עמכם מעבדו יהוה מי אסקדני
הבעל לבושם: ויבאו לעשות וכתום ועליתו ויהוא שסדלו כחור
שמנים איש ויאמר האיש אשר ימלא מדה האשים אשר אין
מביא על ידיכם נפשו תחת נפשו: ויהי ככלותו לעשות
העלה ויאמר יהוא להעום וישלשים באו הכוס איש אל יניא

16 חשן משפט תכא – תכב הלכות חובל בחבירו בית חדש

(יט) יג שנים שחבלו זה בזה (כ) וזה בזה
 בזה אם חבל
 האחד בחבירו יותר ממה שחבל בו הוא משלם לו במותר נזק שלם.
 נזק שלם משנה נפרק המנע (לג):
 ופ"ש בשם הראשון
 ודוקא שהתחילו שניהם כאחת
 וכי על כדו לאפרושי
 מאיסורא. סס נטמקיס (סי)
 והכל לליה לנכדו: כתב
 נמט ואס דקף מיז לעשות לו דין

(יט) יג שנים שחבלו זה בזה יצאו זה בזה (כ) וזה
 האחד בחבירו יותר ממה שחבל בו הוא משלם לו במותר נזק שלם.
 אדוני אבי הרא"ש ז"ל ודוקא שהתחילו שניהם כאחד או לאחר שחבל
 אבירו חזר גם הוא מיד [נ] מן [ח] וחבל בו (א). אבל אם התחיל האחד השני
 שיש לו רשות לשני לחבול בו כדי להציל את עצמו. ומיהו צריך
 אם היה יכול להציל עצמו בחבלה מועטת וחבל בו הרבה חייב
 הקוה אחיה יכול להציל עצמו באחד מאבירו והרגו (סנהדרין עה) (ב):
 נפרק המנע (סי) לין לדמוף אדס אם סמרו כסמכין זס סמ זס אלל יס לטומטו

(כ) וכן הדין באדם הרואה חבירו מכה את
 אביו או בנו או אחיו והרואה הכה המכה
 להציל את קרובו כט] שפטור וכן אם רואה
 אחד מישראל מכה את רעהו ואינו יכול
 להצילו אם לא שיכה המכה אף על פי שאינו
 מכהו מכת נפש יכול להכות למכה כדי
 לאפרושיה מאיסורא ע"כ: (כא) יד כתב
 הרמב"ם שנים שחבלו באחד כאחד שניהם
 חייבין ומשלשין ביניהן היה אחד מתכוין
 והשני לא כוון השני פטור מבושת:

עליו אלוהה יגדו יללה
 רוח ועליו לדעת. כי עגש האויל המליץ אשם איננו זולתי כי
 יתן דפי באיש ירא חטא אשר תקפו יצרו ויצבר
 ואשם. כי מנהגו נדרפו להתקרט על חטאיו, וכל־שפן אם נודע
 סדקר כי חזר בתשובה. אבל האיש אשר פדע ויבסנת את דרכו
 כי אין פחד אלקים לנגד עיניו, וקמיד ותנאב על דרך לא טוב,
 מצוה לספר בגנותו וקגלות על חטאתיו, וליהכאיש בעלי עברות
 בעיני בני אדם, ולמצע תגצל נפש השומעים את המעשים
 הרעים. ונאמר (משלי כט. כו): תועבת צדיקים איש עול; ונאמר (שם
 ת. יג): יראת ה' שונאת רע. ונאמר (סנהדרין נב, א): רשע בן צדיק
 – מטר לקרותו רשע בן רשע; צדיק בן רשע – מטר לקרותו
 צדיק בן צדיק. והנה כי תראה אדם אשר ידבר דבר או יעשה